

Obrovská, rozlehlá a velmi pustá země, jejíž sever svírá věčný led. Lesnatá a řídko osídlená - většina lidských sídel je koncentrována při jižní hranici. Ve zdejších lesích žije velké množství divoké zvěře i různých bestíí a nelidských tvorů.

Místní obyvatelé jsou zachmuření, tiší a nemluvní, pokud odpovídají, tak nejčastěji jednoslovně a většinou si vystačí s lakonickým "Perkele!". Jsou dobří ve výrobě nožů - kvalitní nůž je pro každého Kvena důležitým předmětem, kterého si velmi cení - a mají k nim velmi blízko. Občas velmi doslovně a mnohé už překvapilo, jak rychle se vám takový nůž může objevit mezi žebry. Jako jezdecká zvířata používají soby - a vzdálenost, kterou sob uběhne, aniž by se musel zastavit a vymočít, je důležitou měrnou délkou.

Značné nebezpečí zde představují divoká zvířata a nestvůry, ale místní jsou zase schopni zahnat medvěda koštětem při cestě pro dřevo přes dvůr. Celkově jsou místní velmi odolní, zarputilí a vytrvalí - oni sami říkají, že mají sisu. Ačkoliv je toto slovo jedno z nejdůležitějších pro pochopení místních lidí, zatím se ho nikomu z jižanů nepodařilo přesně přeložit. Snad nejbližším významem je vnitřní síla, odvaha, tvrdost. Jak říkají místní: Sisu znamená být pevný a nepodvolit se. Znamená to nikdy se nevzdávat, a když situace začíná být zoufalá, musíte najít další síly a postavit se s novou silou tváří v tvář nepřízni osudu. A nejspíše právě takoví musíte být, abyste v této tvrdé zemi dokázali přežít.

Kven má poměrně temnou minulost, ve zdejší divoké a chladné zemi plné běsů se civilizace prosazovala jen těžko. Lidé žili rozdělení do malých kmenů s převážně kočovným způsobem života a uctívali buď přírodní síly a zvířata (šamanismus), nebo přímo některého z pětice Temných učitelů - Hiisiho, Matku medvědů, Ruohtta, Iku Tursa a Taivas. Neslučitelnost těchto náboženství a vzájemná nenávisť vedly k častým bojům.

Kvůli vlivu podnebí, které příliš nepřeje zemědělství, navíc většina kmenů nesídlila na jednom místě, ale putovala krajem jako lovci a kočovní pastevci sobích stád. Největší šance na trvalé usídlení byla na jihu země, u řek a jezer, kde se usadily kmeny rybářů a kde byla alespoň nějaká šance něco vypěstovat.

Různé kmeny často vedly války mezi sebou, nebo podnikaly nájezdy na jih a plenily civilizované oblasti.

Docházelo i ke kanibalismu (někdy i rituálnímu, ale často z hladu) a k obětování lidí bohům. Například široce uctívaná Matka medvědů si žádala doslova hlavy nepřátel, které byly rozvěšovány v jejích svatyních.

Teprve asi před dvěma stoletími došlo k posílení vlivu Kvenů - kmenů usazených u jižních jezer, které profitovaly díky pravidelnému obchodu s jihem, a díky přijetí víry ve Společenství získal jejich kníže Taaveti i uznání zbytku civilizovaného světa. Svého syna Aatamiho pak vyslal s poselstvem ke královským dvorům na kontinentu. Tomu se pak podařilo strhnout značné množství (většinou mladších) rytířů, jenž s ním vyrazili na sever bojovat proti zlu.

Díky jejich síle a materiální podpoře církve se knížeti Taavetimu podařilo postupně zpacifikovat bojovné kmeny, sjednotit je a konvertovat ke Společenství - zabralo to však několik dlouhých desetiletí bojů, ze kterých se zachovaly příběhy o odvaze rytířů, o střetech s divými válečníky v medvědích kůžích i s nelidskými bestiemi, o strhávání odporných model a čištění obětíšť postavených z lidských kostí, o temných hvozdech plných starých kouzel.

Nakonec se podařilo jižní část země alespoň částečně vyčistit, většinu lidských kmenů spojit a kníže Aatami byl prohlášen za krále nově vzniklého království Kven. Zemi dodnes vládou jeho dědicové. Ti nechali v průběhu následujícím století provést ještě několik vln expanze směrem na sever. Poslední z nich skončila před necelými padesáti lety.

S pomocí Církve Společenství byl založen Řád rytířů severu (v Kvenu zvaný obvykle jen Řád), jenž posloužil k organizaci přicházejících rytířů a jejich rozdělení na potřebná místa, ať už se vydali do Kvenu jen na pár let s vidinou dobrodružství, či se Řádu zaslíbili na celý život.

Země byla rozdělena mezi šlechtu - většinou ty původně kmenové náčelníky, kteří se rozhodli spolupracovat a přijmout víru Společenství, případně byli do šlechtického stavu za odměnu povýšeni velitelé dobyvatelů. Sice by se mohlo zdát, že to musí být zdrojem nesvářů, nicméně v Kvenu se ve slušné společnosti zásadně nehovoří o tom, co kdo dělal, nebo čí předkové co dělali před tím, než byla země civilizována. Tohle nepsané pravidlo se drží od královského paláce přes hrady šlechty až po vesnické usedlosti. Jak místní tvrdí, minulost je temná a nemá smysl se v ní rýpat. Nicméně, staré křivdy z dřívějších dob občas tu a tam přece jen vyplavou na povrch.

Šlechta má od krále propůjčenou půdu, kterou může dále propůjčovat svým leníkům. V Kvenu byl přejet klasický systém šlechtické hierarchie z jihu - s rozdělením na vyšší šlechtu (nobiles) - král, knížata a hrabata - a nižší šlechtu (gents) - barony a baronety. Takto rozvrstvená uspořádání funguje hlavně v jižnějších, obydlenějších částech země poblíž jezer. Čím dále směrem na sever, tím více je nezávislých území, spravovaných členy nižší šlechty, kteří se zodpovídají přímo králi. Je to logické, neboť takový pán sice spravuje území, jež by rozlohou třeba v Trencvalu odpovídalo minimálně hrabství, ale fakticky vlastní třeba jen tvrz a jednu či dvě vesnice, které jsou ale jediným trvale obydlenými (či obyvatelnými) místy na celé desítky mil daleko. Celkově pro šlechtu platí zásada že "vazal mého vazala je i mým vazalem".

Šlechtici, nižší i vyšší, jsou svrchovanými pány na svém území a jsou zodpovědní za správu a bezpečnost své oblasti. Je jejich povinností udržovat průchozí cesty, bránit území proti běsům, divokým kmenům a temným učitelům a vynucovat královské právo. Zároveň je často na nich, jakými způsoby toho dosáhnou - většinou se mohou spolehnout jen na své vlastní zdroje, král a jeho úřady a vojsko jsou daleko. Pomocnou ruku se snaží nabídnout právě Církev společenství, jež vysílá učené ceremoniáře, a také Řád, jehož malé komendy se nachází i na velmi odlehlých místech, kde je stále potřeba síla rytířských paží a zbraní. Nejohroženější místa na hranici s divokými kmeny jsou někdy posílána posádkami královských vojáků.

V dnešní době žije velká část obyvatel kolem jižní hranice, podél jezer a řek, kde se daří rybníkářství a v omezené míře i zemědělství, a zároveň zde funguje i obchod s zbytkem kontinentu. V této oblasti panují téměř civilizované podmínky, v místních městech fungují školy, chrámy a nově se řeší i zakládání manufaktur.

Zbytek populace sídlí buď u jižních pobřeží, kde se daří rybolovu a lovu velryb, nebo většinou žije kočovným životem, kdy přes léto kmeny táboří severněji v lesích a na zimu se stahují právě k jižním jezerům.

Někteří místní obývají různé tvrze, lovecké tábory a dřevařské osady v severněji položených oblastech, kde je život opravdu tvrdý a podobá se tomu, jak žili jejich předci po stovky let.

Nicméně opravdový sever země je stále ještě v moci bestii a divokých kmenů vyznávajících temné učitele, které odtamtud opakovaně útočí na civilizovaná území na jihu, snaží se vypalovat tvrze, ničit osady a celkově zahnat civilizaci zpět.

Ale jejich protivníci - šlechtické družiny a královští vojáci, rekrutování většinou z řad lovců a posilování svým sisu - jsou také dobří bojovníci, schopní si poradit s nepřáteli i nástrahami přírody. Pevnosti a hranice osídleného území tak drží pevně v rukou, platí za to ovšem krví, která se vpíjí do lesní půdy a sněhu.

Králem Kvenu je v dnešní době **Tuomo II**

Lidé v Kvenu se živí hlavně rybolovem a chovem sobů, zemědělství je zastoupeno v podstatně menší míře a pěstuje se hlavně oves a ječmen. Čím více na sever, tím důležitější pro obživu je lov zvěře.

Pro obchod je důležitá těžba a zpracování dřeva, lov kožešinových zvířat a prodej kůží a trofejí z bestií a běsů. Dováženy jsou naopak pokročilé řemeslné výrobky a především káva. Tento nápoj, dovážený z Orientu, si lidé v Kvenu nesmírně oblíbili a stali se jedněmi z jeho největších pijáků na Themis.

Ač se to při jejich očekávané primitivnosti nezdá, jsou místní schopni mořeplavby - především však pro účely námořního rybolovu a velrybářství - nebudují ani obchodní, ani válečné flotily.

Lov velryb je posvátným tajemstvím hrstky zasvěcených, materiály z velryb se používají v šamanismu. Prodej takových věcí do zahraničí se zdá hodně neetický, ale mladší generace v tomto směru celkem povoluje.

Hlavním náboženstvím je zde víra Společenství. A byť je tato víra oficiálně zakázaná a církev se jí snaží potlačit, tak se zvláště u kočovných kmenů stále ještě objevuje šamanismus a role šamanů je v těchto rodinách silná.

Mezi lidem pořád koluje mnoho pověr ze starých dob.

Farinismus se sem dostává jen pomalu a církev Společenství jej nevidí ráda, ale hlavním protivníkem pro ni jsou přežívající temné kultury, které se občas dostanou i na jih. V reakci na události v Trencavalu však někteří radikálnější kněží hovoří o farinitské reformaci jako o možné hrozbě pro společnost a požadují přísné tresty.

Společnost Kvenů je velmi rovnostářská, ženy jsou vnímány jako plně rovnoprávné s muži - důležité jsou výsledky a schopnosti, hlavně schopnost přežít. Země s tvrdým podnebím, plná nebezpečných zvířat a běsů nepřeje děvčatům - křehkým květkám, závislým na ochraně mužů - naopak je často nutné, aby žena byla schopna ochránit domov a rodinu v době, kdy je muž mimo dům. Místní muži proto vědí, že mají ve svých ženách pevnou oporu.

Hlavně v civilizovaných oblastech a v kmenech uznávajících přírodní síly se společnost snaží v rámci možností chránit všechny své členy, včetně těch nejslabších, protože všichni vědí, že celek je jen tak silný jako jeho nejslabší člen, a skupina to v náročných situacích zvládne buď celá, nebo vůbec. U divokých kmenů, vyznávajících temné učitele, to obvykle funguje jinak.

Jednou z mála výjimek z ochrany všech členů komunity je pomsta, která je bohužel mezi Kveny obvyklá. Nebavíme se zde o malicherných sporech a či duelech z vášně jako u jižních národů, mluvíme o tiché, ale o to zarputilejší mstě, pokud někdo vážně uškodil rodině, či snad dokonce zabil někoho z blízkých. V takovém případě jsou Kveni, se srdcem naplněným ledovým hněvem, ochotni vyčkávat celá léta nebo dokonce generace, než svým nožem vyřídí staré dluhy.

Církev Společenství a další jižané se snaží tento přístup Kvenům dostat z hlavy a spory mírnit, či řešit majetkovými náhradami, ale zatím dosti marně.